

Du står naken nu.

Du står naken nu.

Mitt i livet. Centrerad. Mitt i smeten. Centrerad bland elementen, årstiderna och vädersträcken.

Du står naken nu.

Du har solen framför dig. Ditt söder. Solens strålar värmer ömsom bränner dig med både tillförsikt och rädsla inför det kommande okända. Din framtid. Tiden framför dig. Du ser den. Kisar in i dess horisont för att försöka få en liten inblick i något....något du kan landa i. En trygghet. En plattform. Men solen bländar dig för mycket. Så du får landa i dig själv. I all din nakenhet. Du känner din hud. Solens strålar på dess vackra brud. Där du naken står i din allra vackraste sommarskrud. Du vackra starka kvinna. Du har så mycket kvar att vinna.

Du står naken nu.

Till höger har du hösten. Ditt öster. Fuktiga löv och virvlande vindar som tar dig med på små äventyr som både fuktar och luftar själ. Renande vindar som bara vill dig väl. Du ser dom som små busfrön som hjälper dig att växa. Att våga. Att lova. Men även att släppa. Du står naken i vinden. Fuktiga håret som piskar dig på kinden. Vinden viskar lärdomar i ditt öra. Lärdomar som du trots allt behöver få höra men även få göra. Hösten ger dig möjlighet att prova. För hos hösten kan misstagen aldrig bli för stora.

Du står naken nu.

Till vänster har du våren. Ditt väster. Din spirande nyfikenhet och gröna grodd. Din uppståndelse från den långa vilan. Här finns ditt sökande efter frön. Vilka frön vill du så och vilka ska få gå? Här planterar du i den varvarma jorden. Här sitter du på bänken och tänker över de viktiga orden. Fågelkvittret som serveras med kaffet. Orden som lägger grunden och inte bara sägs i stunden. Du begrundar. Du känner på jorden och vad du vill så. Små gröna löv som viskar ord om vikten av att vårda det du har. Särskilt när du har så lite kvar. Den som spar han har säger dom tyst till ditt inre. Lövens viktiga små ord sparas för alltid i ditt minne.

Du står naken nu.

Bakom dig har du vintern. Ditt norr. Din dåtid. Din barndom. Isen och kylan som ömsom hugger dig i ryggen och ömsom låter de allra vackraste mjuka små snödroppar falla mjukt på din rygg. Du var liten då och hade ingenstans att gå. Här finns tyngden och det svarta. Här finns minnen som dör mycket sakta. Här händer saker bakom din rygg. Här finns lögner, skräck och smärta. Här finns kyla och händelser fastfrusna i is. Långt borta från sommarens varma bris. Muren du byggt för att skydda. Tårarna du grät när dom var stygga. Här finns tanken på att bara få försvinna. Ja. Allt detta bär du på din rygg du arma vackra kvinna.

Du står naken nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren FrökenXTraGrön med Poeter.se id #232754 innehar upphovsrätten